

Arrest

nr. 170 743 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 oktober 2010, in functie van haar Belgische meerderjarige dochter I. J., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoekster wordt op 21 april 2011 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart, geldig tot 4 april 2016.

1.3. Na twee negatieve woonstcontroles op 22 november 2013 en op 20 maart 2014 wordt verzoekster op 23 mei 2014 afgevoerd van ambtswege.

1.4. Op 13 mei 2015 wordt overgegaan tot de afneming van de verblijfskaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 juni 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn. Er wordt geduid dat verzoekster haar verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft verloren overeenkomstig artikel 19, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), nu uit het administratief dossier blijkt dat zij vanaf november 2013 in Nigeria verbleef en zij het Belgische grondgebied op het ogenblik dat zij zich terug aanbood bij het gemeentebestuur langer dan één jaar had verlaten. Deze beslissing wordt verzoekster op 10 maart 2016 betekend.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [P.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 10.03.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam in 2009 naar België met een visum geldig voor kort verblijf met het oog op een familiebezoek. Zij keerde echter niet tijdig terug naar Nigeria en deed op 21.10.2010 een aanvraag tot vestiging in functie van haar meerderjarige Belgische dochter [J. I.] (geboren op [...]). Op 21.04.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart. In november 2013 vertrok betrokkene naar Nigeria. Na twee negatieve woonstcontroles (op 22.11.2013 en op 19.03.2014) werd betrokkene dan ook op 23.05.2014 ambtelijk geschrapt. Op 13.05.2015 werd betrokkene's F kaart ingetrokken en op 10.03.2016 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het feit dat betrokkene in België bij haar Belgische dochter verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat zij een bijzonder band van afhankelijk heeft met haar meerderjarige dochters. Zij verliet immers in 2013 vrijwillig het grondgebied en leeft sedert 2013 gescheiden van haar dochters. Betrokkene behoorde te weten dat zij niet op legale wijze naar België kon terugkeren indien zij het grondgebied meer dan een jaar zou verlaten. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, 27, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat in haar motivering wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met de afwezigheid van een termijn de verwerende partij zich beperkt tot de opmerking dat vertoogster het bevel moet gegeven worden het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en een geldig visum;

Dat de motivering er zich toe beperkt tot het stellen dat vertoogster een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten omdat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde mevrouw [V. M.], attaché, van oordeel zou zijn dat vertoogster reeds ergens in 2013 vrijwillig het grondgebied zou hebben verlaten en sedertdien gescheiden zou leven van haar dochters;

Overwegende dat bovendien de verwerende partij aangeeft dat maar bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten omdat vertoogster zou moeten weten dat zij niet op legale wijze België zou kunnen terugkeren indien zij het grondgebied meer dan een jaar zou verlaten hebben en een repatriëring naar haar land van oorsprong niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM;

Dat hier onmiddellijk vertoogster laat opmerken dat zij niet het land heeft verlaten voor een periode van meer dan één jaar;

Overwegende dat het vaststaat dat vertoogster werd gemachtigd tot verblijf binnen het kader van artikel 40ter juncto 40bis van de Wet van 15 december 1980 omdat zij hier binnen het kader van deze artikelen gerechtigd was tot verblijf in haar hoedanigheid van moeder van een Belgische dochter;

Dat dit recht an sich niet betwist wordt door de verwerende partij;

Dat de enige grondslag die uit het administratief blijkt dat er zogenaamd twee negatieve woonstcontroles zijn van respectievelijk 22 november 2013 en 19 maart 2014 waarna op 23 juni 2014 vertoogster ambtshalve geschrapt zou zijn en haar F-kaart ingetrokken zou zijn op 13 mei 2015 wat in schril contrast staat met de (weinige) stukken waarover vertoogster beschikt en die aanwijzen dat zij ten minste tot 27 maart 2015 in België is verbleven, datum waarop zij naar Lagos reisde via Frankfurt om terug te keren via Brussels Airport;

Overwegende dat louter en alleen een zogenaamd buurtonderzoek zonder zelfs aan te bellen op het adres van vertoogster of haar familie te hebben gehoord laat staan bericht te hebben gelaten niet voldoet aan de wettelijke vereiste van een buurtonderzoek en zeker onvoldoende reden kan betekenen om over te gaan tot ambtelijke schrapping;

Dat minstens het had gepast dat de politie, indien daarom werd verzocht, om een buurtonderzoek uit te oefenen zich zou hebben kenbaar gemaakt op het adres van vertoogster en di visu zou hebben vergewist van het feit of vertoogster al dan niet aanwezig was in de woning dan wel bericht zou hebben gelaten zich aan te bieden op het politicommissariaat, quod non;

Dat meteen vaststaat dat vertoogster wel degelijk onder dekking van een geldige F-kaart verbleef in het Rijk op datum zowel van het nazicht van de woonstcontroles als op het ogenblik van de ambtelijke schrapping en de intrekking van de F-kaart;

Dat nergens de betrokken administraties zelfs maar de moeite getroost om vertoogster te horen wat toch een minimale inspanning zou zijn die mag worden verwacht van een diligente administratie die een einde stelt aan een verblijfsrecht;

Dat dan ook de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van de artikelen 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980 waarover geen betwisting kan bestaan;

Dat bovendien de motivering faalt zowel in feite als in rechte en genomen werd in schending met artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat de motivering in rechte zich dan ook beperkt door te verwijzen naar artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 gaat als volgt:

[...]

Dat de vaststellingen van de gemachtigde attaché [V. M.] dan ook formeel worden betwist;

Dat voor zoveel als nodig vertoogster nog laat opmerken dat zij nooit voor een periode van meer dan één jaar het Rijk zou hebben verlaten en dat de verwerende partij nalaat het bewijs à contrario hiervan te leveren;

Dat het één en het ander slechts normaal zou zijn dat wanneer vertoogster zou reizen buiten de Schengengroep, in casu zoals de verwerende partij beweert naar haar vaderland, hiervan een duidelijk spoor moet zijn;

Overwegende dat in haar motivering wat betreft de vasthouding met het oog op verwijdering en de terugleiding naar de grens de verwerende partij motiveert als volgt:

[...]

Overwegende dat hier de verwerende partij aangeeft dat volgens haar steeds moet worden beslist tot terugleiding naar de grens gelet op het feit dat vertoogster op het grondgebied zou verblijven zonder geldig visum en vertoogster werd getroffen in onwettig verblijf daar waar zij manifest zou weigeren op eigen initiatief een einde te maken aan [h]aar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk zou zijn;

Dat vertoogster laat gelden dat het gaat om een vreemde beslissing daar waar vertoogster zich net heeft willen conformeren met de Belgische regelgeving daar waar zij zich spontaan heeft aangeboden aan de loketten van de stad Antwerpen op datum van 10 maart 2016 met het oog op het verlengen van haar F-kaart afgeleverd op datum van 21 april 2011 en geldig voor vijf jaar;

Dat vertoogster dan hooglijk verwonderd was dat haar aldaar werd medegedeeld dat zij ambtelijk geschrapt zou zijn op 23 juni 2014 zonder hiervan ooit in kennis te zijn gebracht en zelfs haar F-kaart zou zijn ingetrokken op 13 mei 2015;

Dat op dezelfde datum van 10 maart 2016 vertoogster een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen waartegen zij op datum van 11 april 2016 beroep aantekende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat voor zoveel als nodig tegen een beslissing waar een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten en waartegen wordt beroep aangetekend, vertoogster door de wet verplicht is een belang te houden niet alleen op het ogenblik van het inleiden van het beroep maar eveneens gedurende de ganse procédure tot op het ogenblik van de behandeling van deze zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat vertoogster wel degelijk een geldig beroep heeft aangetekend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bovendien hangende voor deze Raad zonder fixatie zodat zij zich niet heeft genesteld in illegaliteit, wel integendeel;

Dat dan ook geen betekening van vasthouding met het oog op verwijdering, terugleiding naar de grens en vasthouding in het Centrum voor illegalen te Brugge moest worden gegeven;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de bestreden beslissing dan ook inhoudelijk niet correct en tegenstrijdig wordt gemotiveerd;

Dat de verwerende partij haar beslissingen intern tegenstrijdig motiveert waarover infra meer maar bovenal genomen heeft met schending van de artikelen 7, 27 alsook 40ter juncto 40bis van de Wet van 15 december 1980;”.

3.3.2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Zij stelt als volgt:

"Overwegende dat de verwerende partij puur juridisch tot een beslissing komt stellende dat vertoogster meer dan één jaar het land zou hebben verlaten voorafgaandelijk haar verzoek tot het verlengen van haar F-kaart;

Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar twee zogenaarde woonstnazichten die voor zoveel als nodig worden gevoegd in onderhavig bundel sub 5 en 6 en waaruit duidelijk blijkt dat de verbalisanten louter en alleen een buuronderzoek hebben uitgevoerd zonder zelfs maar aan te kloppen bij de woning van verzoekster, zonder haar familie of naasten te horen en zonder haar uit te nodigen om zich aan te bieden op het politiecommissariaat;

Overwegende dat de motivering van het onderzoek naar de reële verblijfplaats als volgt motiveert:

" [...]

Negatieve woonstvaststelling

Vaststellingen waaruit afgeleid wordt dat het opgegeven adres NIET de hoofdverblijfplaats is:

[x] Tijdens controles werden betrokkenen niet aangetroffen

[...]

[x] Andere bijkomende informatie (vb. buurtonderzoek: niemand woonachtig\ verblijft gevangenis\ internering\ leegstand en/of vervallen pand): Betrokkene zou al ruim enkele maanden in Afrika zijn. Ze heeft nog enkele spullen liggen op bovenstaand adres omdat ze binnenkort terug naar België zou komen. Wanneer exact is niet geweten. De burens hebben betrokkene ook al geruime tijd niet meer gezien op bovenstaand adres "

Op datum van 20 maart 2014 wordt er een negatieve woonstvaststelling gedaan in de volgende bewoordingen:

" [...]

Negatieve woonstvaststelling

Vaststellingen waaruit afgeleid wordt dat het opgegeven adres NIET de hoofdverblijfplaats is:

X Tijdens controles werden betrokkenen niet aangetroffen

[...]

X Andere bijkomende informatie (vb. buurtonderzoek: niemand woonachtig\ verblijft gevangenis\ internering\ leegstand en/of vervallen pand): Met medebewoners van het gebouw gesproken. Dame is al maanden weg. "

Overwegende dat geen enkel van deze vaststellingen die overigens werden verricht met een interval van minder dan 4 maanden op geen enkele wijze aangeeft hoe lang vertoogster het Rijk zou hebben verlaten indien zij het Rijk al zou hebben verlaten;

Dat deze woonstvaststellingen an sich geen enkele schragende motivering heeft;

Overwegende dat de beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd in de zin van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat in dezelfde zin de verwerende een identieke motivering hanteert om aan te geven dat vertoogster reeds een jaar het Rijk zou hebben verlaten om vervolgens blijkbaar terug op te duiken om haar F-kaart te verlenen;

Dat evenwel van de hele motivering geen enkel bewijs wordt teruggevonden in het administratief dossier;

Overwegende dat er nogmaals dezelfde motivering wordt gehanteerd voor de terugleiding naai de grens zodat uiteindelijk de bestreden beslissing niet minder dan 3 pagina's telt met steeds dezelfde motivering;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en ten gepaste tijde door uw Raad zal worden vernietigd.

Dat gelet op de uitdrukkelijke bepalingen in het kort geding het verzoekschrift bij dringende noodzakelijkheid wordt ingediend in een afzonderlijke akte zodat hierna volgend verzoekschrift zal worden neergelegd strekkende tot nietigverklaring van de bestreden beslissing;"

3.3.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen onderzocht.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient *prima facie* te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De opgeworpen middelen dienen vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken. In deze roept verzoekster een schending in van de artikelen 7, 27 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...].”*

Verweerder stelt vast dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verweerder duidt, in het vervolg van zijn beslissing, ook dat verzoekster op 21 april 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart in functie van haar meerderjarige Belgische dochter, doch zij vervolgens in november 2013 terugkeerde naar Nigeria en zij op 23 juni 2014 – na twee negatieve woonstcontroles op 22 november 2013 en op 19 maart 2014 – ambtelijk werd geschrapt. Hij vervolgt dat verzoeksters F-kaart op 13 mei 2015 werd ingetrokken en haar op 10 maart 2016 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verweerder stelt in dit verband ook dat het feit dat verzoekster in België bij haar Belgische dochter verblijft haar niet automatisch recht op verblijf geeft en verzoekster niet aantoonde dat zij een bijzondere band van afhankelijkheid heeft met haar meerderjarige dochters, nu zij in 2013 vrijwillig het grondgebied heeft verlaten en sedert 2013 gescheiden leeft van haar dochters. Verweerder beklemtoonde dat verzoekster diende te weten dat zij niet op legale wijze naar België kon terugkeren indien zij het Belgische grondgebied langer dan één jaar verliet. Hij oordeelt bijgevolg dat artikel 8 van het EVRM zich niet verzet tegen de thans bestreden beslissing.

Verzoekster betwist dat zij België zou hebben verlaten voor een periode van meer dan één jaar en is van mening dat zij nog steeds gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat het gestelde door verweerder in schril contrast staat met de stukken waarover zij beschikt en waaruit blijkt dat zij ten minste tot 27 maart 2015 in België heeft verbleven, datum waarop zij naar Lagos reisde via Frankfurt om terug te keren via Brussels Airport, en verweerder nalaat een voldoende bewijs te leveren dat zij meer dan één jaar het grondgebied zou hebben verlaten. Zij stelt dat een buurtonderzoek zonder aan te bellen op het adres of haar familie te hebben gehoord laat staan een bericht na te laten, niet voldoet aan de wettelijke vereiste van een buurtonderzoek en onvoldoende reden is om over te gaan tot een ambtelijke schrapping.

Verzoekster betwist aldus op zich niet dat zij thans in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en haar op 10 maart 2016 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht waarin onder meer werd geduid dat zij haar verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft verloren overeenkomstig artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet en dit nu uit het administratief dossier blijkt dat zij vanaf november 2013 in Nigeria verbleef en zij het Belgische grondgebied op het ogenblik dat zij zich terug aanbood bij het gemeentebestuur langer dan één jaar had verlaten. Dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2015, ter kennis gebracht op 10 maart 2016, maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidige vordering. Dit eerdere bevel waarin wordt vastgesteld dat verzoekster – die op 23 mei 2014 ambtelijk werd geschrapt – langer dan één jaar afwezig was van het Belgische grondgebied derwijze dat zij geen recht op terugkeer heeft, bestaat tot aan haar eventuele nietigverklaring ook in het rechtsverkeer. In deze situatie blijkt niet dat verzoekster dienstig kan voorhouden dat zij thans nog steeds gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden gelet op haar in 2011 goedgekeurde aanvraag gezinshereniging. Er blijkt evenmin dat verzoekster thans dienstig kan voorhouden dat zij overeenkomstig de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet nog steeds gerechtigd zou zijn op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische dochter(s). Deze bepalingen voorzien immers niet langer in een recht op gezinshereniging voor een ascendent van een meerderjarige Belg.

De Raad kan daarenboven *prima facie* ook enkel vaststellen dat verzoekster met haar uiteenzetting, en de door voorgelegde stukken, geenszins weerlegt dat zij gedurende meer dan één jaar afwezig was van het Belgische grondgebied.

Verweerder was in dit verband van oordeel dat verzoekster in november 2013 het Belgische grondgebied had verlaten en haar eerstvolgende aanwezigheid op het Belgische grondgebied zich situeerde na meer dan één jaar afwezigheid. In dit verband legt verzoekster zelf het politieverlag van 22 november 2013 voor. Hieruit blijkt dat de politie vaststelde dat verzoekster haar hoofdverblijfplaats niet had op het betreffende adres en zij er niet kon worden aangetroffen. Er wordt aangeduid dat onder meer verzoeksters Belgische dochter I. J. wel haar hoofdverblijfplaats had op het gekende verblijfsadres van verzoekster. Wat verzoekster betreft, wordt verder gesteld als volgt: *“Betrokkene zou al ruim enkele maanden in Afrika zijn. Ze heeft nog enkele spullen liggen op bovenstaand adres omdat ze binnenkort terug naar België zou komen. Wanneer exact is niet geweten. De burens hebben betrokkene ook al geruime tijd niet meer gezien op bovenstaand adres.”* Uit een tweede politieverlag van 20 maart 2014 blijkt dat verzoekster op 19 maart 2014 andermaal niet kon worden aangetroffen. Er werd vastgesteld als volgt: *“Met medebewoners van het gebouw gesproken. Dame is er al maanden weg.”* Een medewerker van de dienst vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen deelde verweerder op 9 juni 2015 verder als volgt mee: *“betrokkene kan geen bewijzen van aanwezigheid voorleggen want ze is in november 2013 vertrokken naar Nigeria tot recent. Ze is langer gebleven door familiale omstandigheden in Nigeria.”*

Gelet op het gegeven dat de politie in november 2013 wel degelijk een vaststelling heeft gedaan met betrekking tot verzoeksters dochter en vervolgens ook vaststelde dat verzoekster nog enkele spullen had op het betreffende adres, kan worden aangenomen dat de politie wel degelijk toegang heeft gekregen tot de woning en aldaar verzoeksters dochter heeft kunnen aantreffen. Daarnaast werden ook de burens bevroegd. Verzoekster kan op het eerste zicht aldus niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de politie zich zou hebben beperkt tot een buurtonderzoek zonder aan te bellen of haar familie te horen of waar zij betoogt dat de gevoerde woonstcontroles of de procedure tot ambtelijke schrappling niet op deugdelijke wijze zijn geschied. Het komt de Raad verder niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder op basis van deze woonstcontrole aanneemt dat verzoekster in november 2013 niet langer aanwezig was op het Belgische grondgebied. Verzoekster brengt ook geen enkel stuk aan waaruit het tegendeel vermag te blijken. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoekster evenmin enig (begin van) bewijs kan voorleggen van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied binnen het jaar te rekenen vanaf november 2013. Verzoekster betoogt dat uit door haar gevoegde reservaties van vliegtickets blijkt dat zij ten minste tot 27 maart 2015 in België heeft verbleven, datum waarop zij naar Lagos reisde via Frankfurt om terug te keren via Brussels Airport. Zij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat gelet op de door haar gevoegde stukken blijkt dat zij op 27 maart 2015 een vlucht had in Lagos en zij vervolgens via Frankfurt naar Brussel reisde, en niet omgekeerd. Op 30 juni 2015 reisde zij terug naar haar herkomstland. Aldus kan niet blijken dat verzoekster niet langer dan één jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten. De Raad benadrukt verder dat degene die, na ambtshalve te zijn geschrapt, voorhoudt over een recht op terugkeer te beschikken hiervan het bewijs dient te leveren.

Verzoekster uit verder nog kritiek op de beslissing tot terugleiding naar de grens. Zij geeft aan niet akkoord te gaan met het gestelde dat zij manifest zou weigeren een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk zou zijn. Zij betoogt dat zij zich net heeft willen conformeren met de Belgische regelgeving waar zij zich spontaan heeft aangeboden bij de diensten van de stad Antwerpen op 10 maart 2016 en waar zij vervolgens op 11 april 2016 beroep aantekende bij de Raad tegen het eerdere bevel van 10 juni 2015. Zij stelt volgens de wet verplicht te zijn een belang te behouden bij een beroep bij de Raad tot aan de uitspraak. Zij geeft aan dat het aldus niet klopt dat zij zich zou hebben genesteld in illegaal verblijf en derhalve een terugleiding naar de grens niet noodzakelijk was. Zij geeft aan dat de motivering op dit punt inhoudelijk niet correct en tegenstrijdig is.

De Raad benadrukt in dit verband dat het gegeven dat verzoekster in beroep ging tegen het eerdere bevel van 10 juni 2015, haar betekend op 10 maart 2016, niet tot gevolg heeft dat zij gerechtigd was om verder in het Rijk te verblijven. Er blijkt niet dat dit beroep een schorsende werking heeft, en verzoekster was ertoe gehouden gevolg te geven aan dit bevel. Er blijkt ook geenszins dat verzoekster, indien zij gevolg zou geven aan het bevel, geen belang meer zou behouden bij haar bij de Raad ingestelde procedure, gelet op het gegeven dat hierin eveneens uitspraak wordt gedaan over verzoeksters al dan niet recht op terugkeer. Er blijkt *prima facie* niet dat verweerder zich, wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat verweerder in dit verband

kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door gelet op de vaststelling dat verzoekster manifest weigert om op eigen initiatief gevolg te geven aan het eerdere bevel van 10 juni 2015 te besluiten dat een grensleiding zich opdringt. Enige tegenstrijdigheid in motivering wordt in dit verband *prima facie* ook niet concreet aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7, 27, 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Nu *prima facie* geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster op het eerste zicht ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op hetgeen voorafgaat en de gegevens van het dossier, blijkt *prima facie* niet dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn vaststellingen is gekomen.

In zoverre verzoekster nog aangeeft dat zij diende te worden gehoord, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of verzoekster de mogelijkheid heeft gehad aannemelijk te maken dat zij niet langer dan één jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten – volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). *In casu* laat verzoekster na specifieke omstandigheden of stukken aan te brengen die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging wordt *prima facie* niet aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekster laat *prima facie* ten slotte ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS